

APROBAT

la ședința Consiliului Băncii

Proces-verbal din 27 decembrie 2012

POLITICA DE CONTABILITATE

PENTRU ANUL 2013

Chișinău, 2012

I. **Dispoziții generale**

1.1 Bazele contabilizării

Politicile contabile prezentate în continuare sunt aplicate de BC „Moldindconbank S.A. (în continuare „Bancă”) asigurând comparabilitatea informațiilor incluse în rapoartele financiare întocmite pentru perioada de gestiune ce se încheie la 31 decembrie 2013. Perioada de gestiune pentru care se întocmește și prezintă rapoartele financiare coincide cu anul calendaristic și cuprinde perioada de la 1 ianuarie până la 31 decembrie 2013.

Politicile contabile ale Băncii sunt elaborate în baza cerințelor Legii contabilității nr.113 din 27 aprilie 2007, Standardelor Internaționale de Raportare Financiară („SIRF”) emise de Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate și actelor normative în vigoare ale Băncii Naționale a Moldovei.

1.2 Principii generale de întocmire a rapoartelor financiare

La perfectarea rapoartelor financiare Banca aplică principiile de bază aferente întocmirii rapoartelor financiare conținute în Standardele Internaționale Raportare Financiare.

Standardele Internaționale de Raportare Financiară conțin principii de bază aferente întocmirii rapoartelor financiare. În cazul lipsei unui Standard sau a unei Interpretări cu privire la o tranzacție specifică, conducerea Băncii va aplica raționamentul profesional în elaborarea și aplicarea politicilor contabile, care ar rezulta în prezentarea unor informații relevante și credibile.

La utilizarea raționamentului profesional conducerea Băncii va lua în considerare, în conformitate cu cerințele paragrafului 11 al SIC 8 „Politici contabile, modificări în estimările contabile și erori”, definițiile, criteriile de recunoaștere și conceptele de evaluare a activelor, datoriilor, capitalului, veniturilor și cheltuielilor stipulate de Cadru general pentru întocmirea și prezentarea situațiilor financiare.

1.3 Componenta rapoartelor financiare

Banca întocmește și prezintă situații financiare anuale și semianuale în conformitate cu art. 29 al Legii contabilității. Rapoartele financiare anuale și cele semianuale sunt întocmite în conformitate cu SIRF.

Rapoartele financiare anuale și semianuale ale Băncii includ:

1. Situația poziției financiare;
2. Situația rezultatului global;
3. Situația modificărilor capitalului propriu;
4. Raportul privind situația fluxurilor de trezorerie;
5. Notele explicative la rapoartele financiare.

Suplimentar la situațiile financiare anuale Banca prezintă Raportul conducerii.

Banca perfectează situații financiare FINREP și Rapoarte în scopuri prudențiale în conformitate cu cerințele BNM.

1.3.1 Responsabilitatea pentru întocmirea rapoartelor financiare

Responsabilitatea pentru întocmirea rapoartelor financiare și prudențiale îi revine Comitetului de conducere al Bancii. Rapoartele financiare și prudențiale sunt semnate de către Președintele / Vicepreședintele Comitetului de conducere al Bancii și contabilul șef / contabilul-șef adjunct al Băncii.

Banca aplică Planul de conturi al evidenței contabile în bănci și alte instituții financiare din Republica Moldova, aprobat prin hotărârea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a Moldovei din 26 martie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

1.4 Cerințe generale aferente elementelor rapoartelor financiare

1.4.1 Compensarea elementelor rapoartelor financiare

Creanțele și datoriile nu vor fi compensate, cu excepția cazului în care compensarea este cerută sau permisă de un Standard sau o Interpretare.

Articolele veniturilor și cheltuielilor pot fi compensate numai și numai când un Standard sau o Interpretare permit asemenea compensare, sau profiturile și pierderile apar dintr-un grup de tranzacții identice sau similare și nu sunt semnificative.

Un activ financiar și o datorie financiară pot fi compensate, iar valoarea netă va fi prezentată în bilanț atunci, și numai atunci când Banca: în mod curent are dreptul legal de a compensa valorile

recunoscute, și intenționează fie să le deconteze pe o bază netă, fie să realizeze activul și să stingă obligația simultan.

1.4.2 Politici contabile, modificări în estimările contabile și erori

Modificări ale politicilor contabile

Banca va modifica o politică contabilă doar dacă modificarea este cerută de un Standard sau de o Interpretare, sau conduce spre rapoarte financiare care oferă informații credibile și mai relevante cu privire la efectele tranzacțiilor, altor evenimente sau condiții asupra poziției financiare, performanțelor financiare sau fluxurilor de mijloace bănești ale Băncii.

Aplicarea unei politici contabile pentru tranzacții sau evenimente ce nu au existat anterior, nu se consideră a fi modificare a politicii contabile. Dacă o modificare a politicii contabile este cerută de un nou Standard sau Interpretare, modificarea se va contabiliza în conformitate cu prevederile tranzitorii ale noului Standard sau Interpretări. În cazul în care noul Standard sau Interpretare nu include prevederi tranzitorii, atunci modificarea în politica contabilă va fi aplicată retroactiv.

Aplicarea retroactivă înseamnă ajustarea soldului inițial al fiecărui element component afectat al capitalului propriu pentru cea mai îndepărtată perioadă prezentată, precum și alte valori comparative prezentate pentru fiecare perioadă anterioară, ca și cum noua politică contabilă ar fi fost aplicată întotdeauna.

Când sunt imposibil de determinat efectele modificării politicii contabile privind informația comparativă pentru una sau mai multe perioade anterioare, Banca aplică noua politică contabilă activelor și datoriilor ca de la începutul celei mai îndepărtate perioade pentru care aplicarea retroactivă este posibilă, care poate să fie perioada curentă, și efectuează ajustările corespunzătoare soldurilor inițiale ale fiecărui element component afectat al capitalului propriu pentru acea perioadă.

Când la începutul perioadei curente este imposibil de determinat efectul cumulativ al aplicării noilor politici contabile tuturor perioadelor anterioare, Banca ajustează informația comparativă pentru a aplica noile politici contabile prospectiv de la cea mai îndepărtată dată posibilă.

Modificări în estimările contabile

Efectul modificării unei estimări contabile se recunoaște prospectiv prin includerea ei în profitul sau pierderea perioadei în care are loc modificarea, dacă acesta afectează doar perioada respectivă, sau perioadei în care are loc modificarea și a perioadelor viitoare, dacă modificarea are efect și asupra acestora.

Totodată, dacă o modificare în estimările contabile conduce spre modificări ale activelor și datoriilor, sau a elementelor din capitalul propriu, aceasta se va recunoaște prin ajustarea elementelor conexe de active, datorii și capital propriu în perioada modificării.

Corectarea erorilor

Banca corectează retroactiv erorile semnificative ale perioadei anterioare în primul set de rapoarte financiare după descoperirea acestora prin ajustarea valorilor comparative pentru perioadele anterioare în care a apărut eroarea, sau dacă eroarea a apărut înainte de cea mai îndepărtată perioadă anterioară prin ajustarea soldurilor inițiale ale activelor, datoriilor și capitalului propriu pentru cea mai îndepărtată perioadă.

Când sunt imposibil de determinat efectele erorii privind informația comparativă pentru una sau mai multe perioade anterioare, Banca ajustează soldurile inițiale ale activelor, datoriilor și capitalului propriu pentru cea mai îndepărtată perioadă pentru care ajustarea retroactivă este posibilă.

Când la începutul perioadei curente, este imposibil de determinat efectul cumulat al unei erori asupra tuturor perioadelor anterioare, Banca ajustează informația comparativă pentru a corecta eroarea prospectiv începând cu cea mai îndepărtată dată posibilă.

2. Politici contabile

2.1. Numerar și echivalente de numerar

În scopuri de raportare a fluxurilor de mijloace bănești, mijloacele bănești și echivalentele lor

cuprind: soldurile de mijloace bănești în numerar, mijloacele bănești deținute/plasate la Banca Națională

a Moldovei (BNM), conturile Nostro în bănci, mijloacele bănești plasate în alte bănci și mijloace bănești în tranzit cu o scadență inițială mai mică de 90 de zile și mijloace bănești în bancomate.

Mijloacele bănești datorate de BNM cuprind contul Nostro în BNM, rezervele normative obligatorii și mijloacele bănești plasate pe termen scurt în BNM. Mijloacele bănești datorate de BNM sunt înregistrate în bilanț la costul amortizat.

Mijloacele bănești în bănci includ conturi Nostro și mijloace bănești plasate pe termen scurt în băncile corespondente. Mijloacele bănești plasate în bănci sunt înregistrate în bilanț la costul amortizat.

2.2. Efectele variației cursurilor de schimb valutar

O operațiune în valută este înregistrată în momentul recunoașterii inițiale în moneda funcțională, aplicându-se sumei în valută cursul de schimb la vedere dintre moneda funcțională și moneda străină, la data efectuării tranzacției.

La fiecare dată a bilanțului:

- (a) elementele monetare exprimate în valută sunt convertite utilizându-se cursul de închidere;
- (b) elementele nemonetare exprimate în valută evaluate pe baza costului istoric sunt convertite utilizându-se cursul de schimb de la data efectuării tranzacției; și
- (c) elementele nemonetare exprimate în valută evaluate la valoarea justă sunt convertite utilizându-se cursul de schimb din data la care a fost determinată valoarea justă.

O tranzacție valutară este o tranzacție care este exprimată sau care prevede decontarea în valută.

O tranzacție valutară se înregistrează în momentul recunoașterii inițiale în moneda funcțională, aplicându-i-se sumei în valută cursul de schimb la vedere dintre moneda funcțională și moneda străină, la data efectuării tranzacției.

Diferențele de curs valutar ce apar cu ocazia decontării elementelor monetare sau a convertirii elementelor monetare la cursuri diferite față de cele la care au fost convertite la recunoașterea inițială pe parcursul perioadei sau în situațiile financiare anterioare sunt recunoscute în profit sau pierdere în perioada în care apar.

Atunci când elementele monetare rezultă dintr-o tranzacție valutară și există o modificare a cursului de schimb valutar între data efectuării tranzacției și data decontării, apare o diferență de curs valutar.

2.3. Prezentarea informațiilor privind părțile afiliate

Banca prezintă informațiile privind modul de compensare a personalului-cheie din conducere per total și pentru fiecare dintre categoriile următoare: beneficiile angajaților pe termen scurt, beneficiile post-angajare, alte beneficii pe termen lung, beneficii pentru terminarea contractului de muncă, și plata pe bază de acțiuni.

Dacă au existat tranzacții între părțile afiliate, banca prezintă natura relației dintre părțile afiliate, precum și informațiile cu privire la tranzacțiile și soldurile scadente necesare pentru înțelegerea efectului potențial al relației asupra situațiilor financiare. Aceste dispoziții privind prezentarea informațiilor se adaugă dispozițiilor de la punctul anterior privind prezentarea modului de compensare a personalului-cheie din conducere.

Prezentarea informațiilor include:

- a) valoarea tranzacțiilor;
- b) valoarea soldurilor scadente:
 - termenii și condițiile acestora, inclusiv dacă sunt garantate, natura contraprestației de decontat;
 - detalii privind garanțiile date sau primite;
- c) provizioanele privind creanțele îndoielnice aferente valorii soldurilor scadente;

d) cheltuiala recunoscută în timpul perioadei cu privire la creanțele nerecuperabile sau îndoielnice datorate de părțile afiliate.

2.4. Provizioane, datorii contingente și active contingente

Un provizion este recunoscut în cazul în care: banca are o obligație actuală (legală sau implicită) generată de un eveniment trecut, este probabil ca pentru decontarea obligației să fie necesară o ieșire de resurse încorporând beneficii economice; și poate fi realizată o estimare fiabilă a valorii obligației.

Un eveniment trecut care generează o obligație actuală este denumit eveniment care obligă.

Pentru ca un eveniment să fie un eveniment care obligă, este necesar ca banca să nu dispună de altă alternativă realistă decât decontarea obligației generate de evenimentul în cauză. Această situație intervine doar: în cazul în care decontarea obligației poate fi impusă prin lege sau în cazul unei obligații implicite, dacă evenimentul (care poate fi o acțiune a băncii) determină terțe părți să se aștepte, în mod justificat, că banca își va onora obligația. Nu se recunosc provizioane pentru costurile care sunt suportate pentru desfășurarea activității în viitor.

Valoarea recunoscută ca provizion reprezintă cea mai bună estimare a cheltuielii necesare pentru decontarea obligației actuale la finalul perioadei de raportare și constituie valoarea pe care banca ar plăti-o, în mod rațional, pentru decontarea obligației la finalul perioadei de raportare sau pentru transferarea acesteia către o terță parte în acel moment. În mod frecvent, decontarea sau transferul unei obligații la finalul perioadei de raportare vor fi imposibile sau extrem de costisitoare.

Pentru determinarea provizionului sunt luate în considerare riscurile și incertitudinile care afectează inevitabil multe evenimente și împrejurări.

În cazul în care efectul valorii-timp a banilor este semnificativ, valoarea unui provizion reprezintă valoarea actualizată a cheltuielilor estimate a fi necesare pentru decontarea obligației.

Evenimentele viitoare care pot afecta valorile necesare pentru decontarea unei obligații sunt reflectate în valoarea unui provizion în cazul în care există dovezi obiective suficiente că evenimentele în cauză vor avea loc.

În cazul în care preconizează că o terță parte îi va rambursa, integral sau parțial, cheltuielile necesare pentru decontarea unui provizion, banca recunoaște rambursarea dacă și numai dacă este aproape sigur că va primi rambursarea în cazul în care își onorează obligația.

Suma recunoscută ca rambursare nu depășește valoarea provizionului.

Provizioanele sunt reanalizate la finalul fiecărei perioade de raportare și sunt ajustate, astfel încât să reflecte cea mai bună estimare curentă. În cazul în care nu mai este probabil că, pentru decontarea obligației, va fi necesară o ieșire de resurse încorporând beneficii economice, provizionul este reluat.

Nu se recunoaște provizion pentru pierderile viitoare din exploatare.

În cazul unui contract cu titlu oneros, obligația contractuală actuală prevăzută în contract este recunoscută și evaluată ca provizion.

Banca nu recunoaște datoria contingentă.

Activele contingente nu sunt recunoscute în situațiile financiare, deoarece acest fapt ar putea determina recunoașterea unui venit care s-ar putea să nu se realizeze niciodată.

2.5. Imobilizări corporale

Imobilizările corporale sunt elemente corporale cu valoarea mai mare de 6,000 lei care sunt deținute în vederea utilizării pentru prestarea de servicii, pentru a fi închiriate terților sau pentru a fi folosite în scopuri administrative și se preconizează a fi utilizate pe parcursul mai multor perioade.

Costul unui element de imobilizări corporale este recunoscut ca activ dacă și numai dacă este probabilă generarea pentru Banca de beneficii economice viitoare aferente activului și costul activului poate fi evaluat în mod fiabil.

Un element de imobilizări corporale care îndeplinește condițiile de recunoaștere drept activ este evaluat la costul.

Costul unei imobilizări corporale este format din: prețul său de cumpărare, inclusiv taxele vamale și taxele de cumpărare nerambursabile, după deducerea reducerilor comerciale și a rabaturilor, orice costuri care se pot atribui direct aducerii activului la locația și starea necesară pentru ca acesta să poată funcționa în modul stabilit și estimarea inițială a costurilor de demontare și de înlăturare a elementului, obligația pe care o suportă Banca la dobândirea elementului.

Costuri care pot fi atribuite direct sunt costurile cu beneficiile angajaților care rezultă direct din construirea sau achiziționarea elementului de imobilizări corporale, costurile de amenajare a

amplasamentului, costurile inițiale de livrare și manipulare, costurile de instalare și asamblare, costurile de testare a funcționării corecte a activului și onorariile profesionale.

Costuri care nu sunt costuri ale unui element de imobilizări corporale sunt: costurile de

deschidere a unei noi filiale/agenții, costurile de introducere a unui serviciu (inclusiv costurile de

publicitate și activități promoționale), costurile de desfășurare a unei activități într-o locație nouă sau cu o nouă clasă de consumatori (inclusiv costurile de formare a personalului) și costurile administrative și alte costuri de regie generale. Banca nu recunoaște la valoarea contabilă a unui element de imobilizări corporale costurile întreținerii zilnice a elementului respectiv. Aceste costuri sunt recunoscute în profit sau pierdere pe măsură ce sunt suportate.

După recunoașterea ca activ, un element de imobilizări corporale este contabilizat la costul său minus orice amortizare acumulată și orice pierderi acumulate din depreciere.

Fiecare parte a unui element de imobilizări corporale cu un cost semnificativ față de costul total al elementului este amortizat separat.

Valoarea amortizabilă a unui activ este alocată în mod sistematic pe durata sa de viață utilă.

Valoarea reziduală și durata de viață utilă ale unui activ sunt revizuite la fiecare sfârșit de exercițiu financiar și, dacă așteptările se deosebesc de alte estimări anterioare, modificarea (modificările) se contabilizează ca modificare de estimare contabilă.

Amortizarea este recunoscută chiar dacă valoarea justă a activului depășește valoarea sa contabilă, atâta timp cât valoarea reziduală a activului nu depășește valoarea sa contabilă.

Reparațiile și întreținerea unui activ nu neagă nevoia de a-l amortiza. Amortizarea unui activ începe când acesta este disponibil pentru utilizare, adică atunci când se află în amplasamentul și starea necesară pentru a putea funcționa. Amortizarea unui activ încetează cel mai devreme la data când activul este clasificat drept deținut în vederea vânzării și la data la care activul este derecunoscut. Amortizarea nu încetează atunci când activul nu este utilizat sau este scos din funcțiune, cu excepția cazului în care acesta este complet amortizat.

Metoda de amortizare aplicată unui activ este revizuită la fiecare sfârșit de exercițiu financiar. Terenurile nu se depreciază. Uzura pentru alte active este calculată în baza metodei liniare pentru alocarea costului la valorile lor reziduale utilizând următoarele durate de exploatare:

Imobilizări corporale	Rata (%)
Clădiri	1-2%
Echipamente, calculatoare și mobilier	10-20%
Vehicule	14-20%

Valoarea contabilă a unui element de imobilizări corporale este derecunoscută la cedare sau când nu se mai așteaptă nici un beneficiu economic viitor din utilizarea sau cedarea sa. Câștigul sau pierderea care rezultă din derecunoașterea unui element de imobilizări corporale este inclus(ă) în profit sau pierdere când elementul este derecunoscut.

O investiție imobiliară este o proprietate imobiliară (un teren sau o clădire - sau o parte a unei clădiri - sau ambele) deținută mai degrabă pentru a obține venituri din chirii sau pentru creșterea valorii capitalului, sau ambele, decât pentru: a fi utilizată pentru producerea sau furnizarea de bunuri sau servicii sau în scopuri administrative sau a fi vândută pe parcursul desfășurării normale a activității.

O investiție imobiliară este recunoscută ca activ dacă și numai dacă: există probabilitatea ca beneficiile economice viitoare asociate investiției imobiliare să revină Băncii și costul investiției imobiliare poate fi evaluat în mod fiabil.

Banca nu recunoaște în valoarea contabilă a unei investiții imobiliare costurile întreținerii zilnice ale unei astfel de proprietăți imobiliare. Aceste costuri sunt recunoscute în profit sau pierdere pe măsură ce sunt suportate. **O investiție imobiliară este evaluată inițial la cost. Costurile de tranzacționare sunt incluse în evaluarea inițială.**

Banca utilizează modelul bazat pe cost, pentru evidența tuturor investițiilor sale imobiliare. **În cazul în care Banca dă în chirie o parte a imobilului, iar cealaltă parte este ocupată în continuare**

de Bancă, partea dată în chirie va fi reclasificată ca investiție imobiliară doar dacă aceasta va fi mai mare de 20% din suprafața totală a imobilului.

La sfârșitul fiecărei perioade de raportare, banca estimează dacă există indici ai deprecierei investițiilor imobiliare. În cazul în care sunt identificați astfel de indici, banca estimează valoarea recuperabilă a investiției. O investiție este depreciată atunci când valoarea sa contabilă depășește valoarea sa recuperabilă.

Dacă și numai dacă valoarea recuperabilă a investiției imobiliare este mai mică decât valoarea sa contabilă, valoarea contabilă a ei trebuie redusă pentru a fi egală cu valoarea recuperabilă. O astfel de reducere reprezintă o pierdere din depreciere. O pierdere din depreciere trebuie recunoscută imediat în profit sau pierdere.”

2.6. Imobilizări necorporale

O imobilizare necorporală este un activ nemonetar identificabil fără substanță fizică.

Un activ este identificabil dacă fie:

a) este separabil, adică poate fi separat sau desprins din Banca și vândut, transferat, cesionat printr-un contract de licență, închiriat sau schimbat, fie individual, fie împreună cu un alt contract, activ identificabil sau datorie identificabilă aferent(ă), indiferent dacă Banca intenționează sau nu să facă acest lucru; fie

b) decurge din drepturi contractuale sau de altă natură legală, indiferent dacă acele drepturi sunt transferabile sau separabile de Banca sau de alte drepturi și obligații.

Recunoașterea unui element drept imobilizare necorporală prevede ca Banca să demonstreze că elementul respectiv întrunește definiția unei imobilizări necorporale și criteriile de recunoaștere.

Această dispoziție se aplică costurilor suportate inițial pentru dobândirea sau generarea internă a unei imobilizări necorporale și costurilor suportate ulterior pentru adăugarea sau înlocuirea unor părți ale sale sau pentru întreținerea sa.

O imobilizare necorporală este recunoscută dacă și numai dacă este probabil ca beneficiile economice viitoare atribuibile imobilizării să revină Bănci și costul imobilizării poate fi evaluat fiabil. O imobilizare necorporală este evaluată inițial la cost.

Costul unei imobilizări necorporale dobândite separat este alcătuit din:

a) prețul său de cumpărare, inclusiv taxele vamale de import și taxele de cumpărare nerambursabile, după scăderea reducerilor și rabaturilor comerciale; și

b) orice cost direct atribuit pregătirii activului pentru utilizarea prevăzută.

Costuri direct atribuibile sunt:

a) costurile cu beneficiile angajaților care reies direct din aducerea activului la condiția sa de funcționare;

b) onorariile profesionale care decurg direct din aducerea imobilizării la condiția sa de funcționare; și

c) costurile testării funcționării corespunzătoare a activului.

Cheltuieli care nu constituie o parte a costului imobilizării necorporale sunt:

a) costurile de introducere a unui nou produs sau serviciu (inclusiv costurile în materie de publicitate și activități promoționale);

b) costurile de desfășurare a unei activități într-un nou loc sau cu o nouă clasă de clienți (inclusiv costurile de instruire a personalului); și

c) costurile administrative și alte cheltuieli generale de regie.

Recunoașterea costurilor în valoarea contabilă a unei imobilizări necorporale încetează când activul se află în starea necesară pentru a putea funcționa. Astfel, costurile suportate la utilizarea sau mutarea unei imobilizări necorporale nu sunt incluse în valoarea contabilă a acelei imobilizări. După recunoașterea inițială, o imobilizare necorporală se contabilizează la costul său minus orice amortizare cumulată și orice pierderi din depreciere cumulate.

Amortizarea se începe când activul este disponibil pentru a fi utilizat, adică atunci când se află în locul și în starea necesare pentru a putea funcționa. Amortizarea încetează la data cea mai timpurie dintre data la care activul este clasificat drept deținut în vederea vânzării și data la care activul este derecunoscut. Metoda de amortizare aplicată unui activ este revizuită la fiecare sfârșit de exercițiu financiar.

Amortizarea pentru imobilizări necorporale este calculată în baza metodei liniare pentru alocarea costului la valorile lor reziduale utilizând următoarele durate de exploatare:

Imobilizări necorporale	Perioada
Programe informatice	pînă la 20 ani
Licențe	2 – 20 ani

Amortizarea pentru fiecare perioadă se recunoaște în profit și pierdere. O imobilizare necorporală este derecunoscută la cedare sau când nu se mai așteaptă beneficii economice viitoare din utilizarea sau cedarea sa. Câștigul sau pierderea care rezultă din derecunoașterea unei imobilizări necorporale se stabilește ca diferență dintre încasările nete din cedare, dacă există, și valoarea contabilă a activului. Aceasta va fi recunoscută în profit sau pierdere atunci când activul este derecunoscut.

2.7. Obiecte luate în posesie

La înregistrarea contabilă activele primite în posesie în schimbul rambursării creditelor se reflectă la valoarea cea mai mică dintre valoarea totală a datoriei debitorului (soldul creditului, dobânzile calculate și reflectate în bilanțul contabil, comisioanele, penalitățile și alte creanțe aferente creditului) și valoarea justă (valoarea de piață) a activelor menționate minus eventualele costuri generate de vânzarea acestora.

Testarea la depreciere a activelor luate în posesie nerealizate pe parcursul a 12 luni se efectuează cel puțin semestrial.

Banca va recunoaște o pierdere/venit din depreciere pentru orice reducere/crestere ulterioară a valorii contabile a activelor primite în posesie în schimbul rambursării creditelor, dar venitul recunoscut de banca din orice creștere ulterioară a valorii juste minus costurile generate de vânzare ale activelor primite în posesie în schimbul rambursării creditului nu va depăși pierderea cumulată din depreciere care a fost recunoscută anterior.

Activul luat în posesie nu se amortizează.

La 31 decembrie Banca va estima dacă există indici ai deprecierei activelor. În cazul în care vor fi identificați astfel de indici, Banca va estima valoarea recuperabilă a activului - adică va estima, luând în considerație toată informația disponibilă, dacă valoarea de bilanț a activului luat în posesie nu este mai mare decât valoarea de piață.

La evaluarea existenței indicilor de depreciere a activelor Banca ia în considerare cel puțin următoarele indicații:

a) pe parcursul perioadei, valoarea de piață a activului a scăzut semnificativ mai mult decât ar fi fost de așteptat ca rezultat al trecerii timpului sau utilizării;

b) pe parcursul perioadei au avut loc modificări semnificative în mediul tehnologic, comercial, economic în care se utilizează activul;

c) există probe ale uzurii fizice sau morale a activului.

Banca trebuie să estimeze perioada când activul va fi realizat. În cazul în care perioada de realizare este mai mare decât 12 luni, activul luat în posesie trebuie să fie reflectat în bilanț la valoarea discontată folosind rata de actualizare, care va fi egală cu rata medie a resurselor atrase de către Banca. Perioada când activul va fi realizat și rata de actualizare va fi revizuită la sfârșitul anului financiar.

2.8. Stocuri

Stocurile sunt active cu valoarea până la 6,000 de lei sub formă de materiale și alte consumabile ce urmează a fi folosite în activitatea Băncii. Stocurile sunt evaluate la cost. Costul stocurilor cuprinde toate costurile de achiziție, costurile de conversie, precum și alte costuri suportate pentru a aduce stocurile în starea și în locul în care se găsesc în prezent. Costurile de cumpărare a stocurilor cuprind prețul de cumpărare, taxele vamale de import și alte taxe (cu excepția acelor pe care Banca le poate recupera ulterior de la autoritățile fiscale), costurile de transport, manipulare și alte costuri care pot fi atribuite direct achiziției de produse finite, materiale și servicii. Reducerile comerciale, rabaturile și alte elemente similare sunt deduse pentru a determina costurile de achiziție. Alte costuri sunt incluse în costul stocurilor numai în măsura în care reprezintă costuri suportate pentru a aduce stocurile în starea și în locul în care se găsesc în prezent. Costul stocurilor este determinat cu ajutorul metodei primul intrat, primul ieșit (FIFO).

Banca folosește aceeași formulă de determinare a costului pentru toate stocurile având natură și utilizare similară pentru Banca. Formula FIFO presupune că elemente de natura stocurilor care au fost produse sau cumpărate primele sunt cele care se vând primele și, prin urmare, elementele care rămân în stoc la sfârșitul perioadei sunt cele care au fost cumpărate sau produse cel mai recent.

Costul stocurilor poate să nu fie recuperabil, dacă acele stocuri au suferit deteriorări, dacă au fost uzate moral, integral sau parțial.

2.9. Evenimente ulterioare perioadei de raportare

Banca ajustează valorile recunoscute în situațiile sale financiare pentru a reflecta evenimentele ulterioare perioadei de raportare.

Evenimente care conduc la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare care impun Băncii să ajusteze valorile recunoscute în situațiile sale financiare sau să recunoască elemente care nu au fost recunoscute anterior sunt următoarele:

a) decontarea ulterioară perioadei de raportare a unui caz juridic care confirmă faptul că Banca avea o obligație actualizată la finalul perioadei de raportare. Banca ajustează orice provizion recunoscut anterior legat de acest litigiu sau recunoaște un nou provizion.

b) obținerea de informații ulterioare perioadei de raportare care indică faptul că un activ a fost depreciat la finalul perioadei de raportare sau că valoarea unei pierderi din depreciere anterior recunoscută, aferentă activului respectiv, se ajustează.

c) determinarea după perioada de raportare a costului activelor cumpărate sau încasările din activele vândute înainte de finalul perioadei de raportare.

d) determinarea ulterioară datei de raportare a valorii rezultate din repartizarea profitului sau din plata primelor, dacă Banca are o obligație prezentă legală sau implicită la finalul perioadei de raportare de a efectua astfel de plăți, ca rezultat al unor evenimente care au avut loc înainte de data respectivă.

e) descoperirea de fraude sau erori care arată că situațiile financiare sunt incorecte.

Banca nu ajustează valorile recunoscute în situațiile sale financiare pentru a reflecta evenimentele care nu conduc la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare. Un exemplu de eveniment care nu conduce la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare îl constituie un declin al valorii de piață a investițiilor între finalul perioadei de raportare și data la care se aprobă publicarea situațiilor financiare.

Dacă evenimentele care nu conduc la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare sunt semnificative, neprezentarea lor ar putea influența deciziile economice luate de utilizatori în baza situațiilor financiare. În consecință, Banca prezintă următoarele informații pentru fiecare categorie semnificativă de astfel de evenimente care nu conduc la ajustarea situațiilor financiare după perioada de raportare: natura evenimentului și o estimare a efectului financiar sau o declarație conform căreia o astfel de estimare nu poate fi făcută.

Dacă Banca declară dividendele deținătorilor de capitaluri proprii după perioada de raportare, atunci Banca nu recunoaște acele dividende drept o datorie la finalul perioadei de raportare. Dacă dividendele sunt declarate după perioada de raportare dar înainte de aprobarea publicării situațiilor financiare, dividendele nu sunt recunoscute drept datorie la finalul perioadei de raportare deoarece nu există nici o obligație la vremea respectivă.

2.10. Beneficiile Angajaților

Beneficiile angajaților pe termen scurt sunt beneficii ale angajaților (altele decât beneficiile pentru terminarea contractului de muncă) care sunt datorate, în totalitate, în termen de douăsprezece luni după sfârșitul perioadei în care angajații prestează serviciul respectiv.

Beneficiile angajaților includ salariile și contribuțiile la asigurările sociale și medicale, concediul anual și concediul medical plătite, participarea la profit și prime (dacă se plătesc în decursul a douăsprezece luni de la finalul perioadei);

Banca, în desfășurarea normală a activităților, execută plăți către fondurile de stat ale Moldovei în numele angajaților săi pentru asigurări de pensii și asigurarea sănătății. Toți angajații Băncii fac parte din sistemul de pensii de stat. Banca nu operează cu nici o altă schemă de pensionare și, prin urmare, nu are nici o obligație adițională cu referire la pensii. Banca nu operează cu alte planuri de beneficii definite sau cu alte planuri de beneficii post pensionare.

Banca nu are alte obligații de a presta servicii suplimentare pentru actualii sau foștii angajați.

2.11. Credite și creanțele

Creditele și creanțele sunt active financiare nederivate cu plăți fixe sau determinabile și care nu sunt cotate pe o piață activă.

Costul amortizat al unui activ financiar este valoarea la care activul financiar este evaluat la recunoașterea inițială minus rambursările de principal, plus sau minus amortizarea cumulată utilizând metoda dobânzii efective pentru fiecare diferență dintre valoarea inițială și valoarea la scadență, și minus orice reducere pentru depreciere sau imposibilitatea de recuperare.

Metoda dobânzii efective este o metodă de calcul al costului amortizat al unui activ financiar sau al unui grup de active financiare și de alocare a profitului din dobânzi în perioada relevantă.

Rata efectivă a dobânzii reprezintă rata care actualizează exact plățile și încasările viitoare în numerar pe durata de viață preconizată a activului financiar sau, acolo unde este cazul, pe o durată mai scurtă, la valoarea contabilă netă a activului financiar. La calcularea ratei dobânzii efective, Banca estimează fluxurile de trezorerie luând în considerare toate condițiile contractuale ale activului financiar (spre exemplu, plata în avans), dar nu se iau în calcul pierderile viitoare din creditare. Calculul include toate comisioanele și dobânzile plătite sau încasate de părțile participante la contract care fac parte integrantă din rata dobânzii efective, costurile de tranzacție și toate celelalte prime și reduceri.

Banca recunoaște un activ financiar în situația poziției sale financiare atunci când, și numai atunci când Banca devine o parte a prevederilor contractuale ale activului.

Banca derecunoaște un activ financiar atunci, și doar atunci, când: drepturile contractuale asupra fluxurilor de trezorerie care decurg din activul financiar expiră, transferă activul financiar, transferă drepturile contractuale de a primi fluxurile de trezorerie din activul financiar, fie păstrează drepturile contractuale de a primi fluxurile de trezorerie din activul financiar, dar își asumă o obligație contractuală de a plăti fluxurile de trezorerie unuia sau mai multor destinatari

Atunci când Banca transferă un activ financiar, ea evaluează măsura în care păstrează riscurile și beneficiile aferente dreptului de proprietate asupra activului financiar. În acest caz:

a) dacă Banca transferă marea majoritate a riscurilor și beneficiilor aferente dreptului de proprietate asupra activului financiar, Banca derecunoaște activul financiar și recunoaște separat, ca active sau datorii, orice drepturi și obligații create sau păstrate în cadrul transferului.

b) dacă Banca păstrează marea majoritate a riscurilor și beneficiilor aferente dreptului de proprietate asupra activului financiar, Banca recunoaște activul financiar.

c) dacă Banca nici nu transferă, nici nu păstrează marea majoritate a riscurilor și beneficiilor aferente dreptului de proprietate asupra activului financiar, Banca determină dacă a păstrat controlul asupra activului financiar.

Inițial creditele sunt recunoscute la cost, acesta fiind egal cu valoarea justă a creditului la momentul recunoașterii. Valoarea justă este egală cu fluxurile de numerar contractuale, inclusiv dobânzile și comisioanele aferente, ajustate cu rata de actualizare care reprezintă rata dobânzii de piață pentru credite similare.

În circumstanțele în care rata dobânzii stipulată în contractul de credit nu diferă cu mai mult de 2 puncte procentuale de rata dobânzii medii la creditele similare acordate de bancă, se va considera că valoarea justă a creditului este apropiată de valoarea contractuală a lui minus comisionul de acordare și alte comisioane aferente.

În circumstanțele în care rata dobânzii stipulată în contractul de credit diferă cu mai mult de 2 puncte procentuale de rata dobânzii medii la creditele similare acordate de bancă, se calculează valoarea justă a fluxurilor de numerar. Deoarece în condițiile normale banca nu oferă frecvent astfel de credite persoanelor neafiliate, înregistrarea diferenței dintre valoarea justă și valoarea contractuală a creditului se va efectua doar în cazul în care diferența dintre aceste două va depăși 0.1% din portofoliul de credite al băncii. În caz contrar, creditul se înregistrează la valoarea lui contractuală minus comisioanele aferente.

Pentru creditele acordate personalului și creditele acordate părților afiliate, în cazul în care rata dobânzii stipulată în contractul de credit diferă cu mai mult de 2 puncte procentuale de rata dobânzii medii la creditele similare acordate de bancă, creditul va fi recunoscut la valoarea lui justă, diferența fiind recunoscută ca discount la credit și recunoscută imediat ca cheltuielă sau ca reducere a capitalului dacă creditul a fost acordat acționarilor Băncii.

Ulterior recunoașterii, creditele vor fi evaluate la costul amortizat minus provizioane pentru deprecierea creditelor. Comisioanele, discounturile și primele se trec la venituri sau cheltuieli conform graficului de amortizare calculat la recunoașterea creditului utilizând metoda dobânzii efective.

Banca evaluează pentru fiecare perioadă de raportare măsura în care există vreo dovadă obiectivă că un activ financiar sau un grup de active financiare este depreciat.

Un activ financiar sau un grup de active financiare este depreciat și sunt suportate pierderi din depreciere dacă și numai dacă există dovezi obiective ale deprecierei ca rezultat al unuia sau al mai multor evenimente care au apărut după recunoașterea inițială a activului (un „eveniment care ocazionalizează pierderi”), și dacă acel eveniment (sau evenimente) care ocazionalizează pierderi are(au) un impact asupra viitoarelor fluxuri de trezorerie estimate ale activului financiar sau ale grupului de active

financiare care pot fi estimate fiabil. Pierderile preconizate ca rezultat al unor evenimente viitoare, indiferent de cât de probabile sunt, nu sunt recunoscute.

Dacă există dovezi obiective că a fost suportată o pierdere din deprecierea împrumuturilor și creanțelor contabilizate la costul amortizat, valoarea pierderii este evaluată drept diferența dintre valoarea contabilă a activului și valoarea actualizată a viitoarelor fluxuri de trezorerie estimate (excluzând pierderile viitoare din credit care nu au fost suportate) actualizate la rata inițială a dobânzii efective a activului financiar (adică rata dobânzii efective calculată la recunoașterea inițială). Valoarea contabilă a activului se reduce prin utilizarea unui cont de provizion pentru depreciere. Valoarea pierderii se recunoaște în profit sau pierdere.

Banca evaluează mai întâi măsura în care există dovezi obiective ale deprecierei, individual, pentru activele financiare care sunt în mod individual semnificative, și apoi individual sau colectiv pentru activele financiare care nu sunt în mod individual semnificative.

Dacă Banca determină că nu există nici o dovadă obiectivă de depreciere pentru un activ financiar evaluat individual, fie că este semnificativ, fie că nu este, ea include activul într-un grup de active financiare care au caracteristici similare ale riscului de credit și le evaluează pentru depreciere colectiv. Activele care sunt evaluate individual pentru depreciere și pentru care este recunoscută sau continuă a fi recunoscută o pierdere din depreciere, nu sunt incluse într-o evaluare colectivă a deprecierei.

În cazul în care, într-o perioadă ulterioară, valoarea pierderii aferente din depreciere scade, iar descreșterea poate fi corelată obiectiv cu un eveniment ce apare după ce a fost recunoscută deprecierea (cum ar fi o îmbunătățire a ratingului de credit al debitorului), pierderea din depreciere recunoscută anterior se reia prin ajustarea unui cont de provizion pentru depreciere. Reluarea nu are drept rezultat o valoare contabilă a activului financiar mai mare decât valoarea ce ar fi constituit costul amortizat, dacă deprecierea nu ar fi fost recunoscută la data la care deprecierea este reluată. Valoarea pierderii se recunoaște în profit.

2.12. Valori mobiliare

Banca investește mijloacele sale în valori mobiliare lichide (Valori Mobiliare de Stat și Certificate ale Băncii Naționale), valori mobiliare ale altor state, în acțiuni și obligațiuni ale întreprinderilor, cote de participare în capitalul agenților economici.

Valorile mobiliare investiționale sunt valorile mobiliare pe care Banca intenționează să le păstreze până la scadență. Inițial valorile mobiliare sunt recunoscute la cost, acesta fiind egal cu valoarea justă a considerației plătite. Ulterior recunoașterii, valorile mobiliare deținute până la scadență vor fi evaluate la costul amortizat minus provizioane pentru deprecierea investițiilor. Valorile mobiliare investiționale pot fi procurate cu scont sau primă. Primele și sconturile la valorile mobiliare investiționale se amortizează prin metoda liniară.

Dobânda la valorile mobiliare investiționale este reflectată la venituri din dobânzi.

În unele cazuri intențiile Băncii privind păstrarea valorilor mobiliare investiționale până la scadența pot fi schimbate în urma:

- agravării considerabile a solvabilității emitentului;
- schimbării considerabile în legislația fiscală;
- reorganizării considerabile a Băncii;
- prognozarea mișcărilor esențiale pe piața;
- altor motive obiective.

Vânzarea și transferarea valorilor mobiliare din portofoliul valorilor mobiliare investiționale se efectuează după aprobarea de către Conducerea Băncii a hotărârii corespunzătoare, care trebuie să fie argumentată și documentată.

Valorile mobiliare sunt reclasificate în totalitate ca investiții disponibile pentru vânzare în cazul când: în anul de gestiune a avut loc vânzarea până la scadență a unei părți semnificative din portofoliul valori mobiliare (mai mult de 10%) și între data vânzării și data scadenței valori mobiliare vândute sunt mai mult de 90 zile.

În cazul reclasificării valori mobiliare ca disponibile pentru vânzare, Banca va clasifica toate valori mobiliare procurate în următorii 2 ani ca disponibile pentru vânzare.

Acțiunile și cote de participare în capitalul unei alte entități sunt clasificate de bancă ca investiții disponibile pentru vânzare.

Valorile mobiliare disponibile pentru vânzare vor fi evaluate la valoarea lor justă. Modificarea valorii juste va fi contabilizată în capital. La momentul derecunoașterii (vânzării) valorilor mobiliare de

valoarea disponibile pentru vânzare modificarea cumulativă a valorii juste va fi transferată din capital în contul de profit și pierdere.

Valorile mobiliare emise de organele altor state sunt clasificate ca disponibile pentru vânzare.

2.13. Împrumuturi și depozite

Costul amortizat al unei datorii financiare este valoarea la care datoria financiară este evaluată la recunoașterea inițială minus rambursările de principal, plus sau minus amortizarea cumulată utilizând metoda dobânzii efective pentru fiecare diferență dintre valoarea inițială și valoarea la scadență, și minus orice reducere (directă sau prin utilizarea unui cont de provizion) pentru depreciere sau imposibilitatea de recuperare.

Metoda dobânzii efective este o metodă de calcul al costului amortizat al unei datorii financiare (sau al unui grup de datorii financiare) și de alocare a cheltuielilor cu dobânzile în perioada relevantă. Rata efectivă a dobânzii reprezintă rata care actualizează exact plățile viitoare în numerar pe durata de viață preconizată a datoriei financiare sau, acolo unde este cazul, pe o durată mai scurtă, la valoarea contabilă netă a datoriei financiare. La calcularea ratei dobânzii efective, Banca estimează fluxurile de trezorerie luând în considerare toate condițiile contractuale ale datoriei financiare. Calculul include toate comisioanele și dobânzile plătite sau încasate de părțile participante la contract care fac parte integrantă din rata dobânzii efective, costurile de tranzacție și toate celelalte prime și reduceri.

Atunci când o datorie financiară este recunoscută inițial, Banca o evaluează la valoarea sa justă plus, în cazul unei datorii financiare care nu este la valoarea justă prin profit sau pierdere, costurile tranzacției care pot fi atribuite direct achiziției sau emiterii datoriei financiare.

În cazul depozitelor de la clienți, valoarea inițială va fi egală cu suma contractuală a depozitului.

În cazul împrumuturilor de la bănci/instituții financiare, valoarea inițială va fi egală cu valoarea contractuală a creditului minus comisioanele de acordare aferente, precum și minus cheltuielile de contractare a împrumutului care pot fi direct atribuibile acestui împrumut (rambursarea costurilor experților străini, cheltuieli de analiza etc.).

După recunoașterea inițială, Banca evaluează la costul amortizat, utilizând metoda dobânzii efective, toate datoriile financiare, cu excepția:

a) datoriilor financiare evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere. Astfel de datorii, sunt evaluate la valoarea justă. Banca nu preconizează să contabilizeze datorii la valoarea justă prin profit și pierdere.

(b) angajamente pentru furnizarea unui împrumut la o rată a dobânzii sub valoarea pieței.

După recunoașterea inițială, emitentul unui astfel de angajament îl evaluează la cea mai mare valoare dintre: valoarea determinată în conformitate cu SIC 37 și valoarea recunoscută inițială minus, acolo unde este cazul, amortizarea cumulată recunoscută în conformitate cu SIC 18.

Un câștig sau o pierdere rezultând dintr-o modificare a valorii juste a unei datorii financiare care nu constituie parte a unei relații de acoperire împotriva riscurilor se recunosc în profit sau pierdere.

Pentru datoriile financiare contabilizate la cost amortizat, un câștig sau o pierdere este recunoscut(ă) în profit sau pierdere atunci când datoria financiară este derecunoscut(ă) sau depreciat(ă), și prin procesul de amortizare.

Banca înlătură o datorie financiară (sau o parte a unei datorii financiare) din situația poziției sale financiare atunci când, și numai atunci când este lichidată - adică atunci când obligația specificată în contract este stinsă sau anulată sau expiră.

Un schimb între un creditor și un debitor existenți de instrumente de datorie cu condiții substanțial diferite este contabilizat ca lichidare a datoriei financiare inițiale și ca recunoaștere a unei noi datorii financiare. Similar, o modificare substanțială a condițiilor unei datorii financiare existente sau a unei părți a acesteia (fie că se poate sau nu atribui dificultăților financiare în care se află debitorul) se contabilizează drept ca o lichidare a datoriei financiare inițiale și o recunoaștere a unei datorii financiare noi.

Diferența dintre valoarea contabilă a unei datorii financiare (sau a unei părți dintr-o datorie financiară) lichidate sau transferate unei alte părți și contravaloarea plătită, inclusiv orice active nemonetare transferate sau datorii asumate, se recunoaște în profit sau pierdere.

O datorie financiară (sau o parte din ea) este stinsă atunci când debitorul fie:

a) achită datoria (sau o parte din ea) plătind creditorului, în mod normal în numerar, alte active financiare, bunuri sau servicii; fie

b) este eliberat în mod legal de responsabilitatea primară legată de datorie (sau de o parte din ea), fie prin lege, fie de către creditor. (Dacă debitorul a dat o garanție că această condiție ar putea fi încă îndeplinită.)

În anumite cazuri, un creditor îl eliberează pe debitor de obligația sa prezentă de a face plăți, dar debitorul își asumă o obligație-garanție de a plăti dacă partea care își asumă responsabilitatea în primul rând nu reușește să o îndeplinească. În aceste situații, debitorul: recunoaște o nouă datorie financiară bazată pe valoarea justă a obligației sale pentru garanție și recunoaște un câștig sau o pierdere bazat(ă) pe diferența dintre încasări și valoarea contabilă a datoriei financiare inițiale minus valoarea justă a noii datorii financiare.

2.14. Recunoașterea veniturilor

Veniturile sunt definite ca majorări ale beneficiilor economice în cursul perioadei contabile, sub forma intrărilor de active sau măririi valorii activelor, sau a diminuării datoriilor, care au drept rezultat creșteri ale capitalurilor proprii, altele decât cele legate de contribuții ale participanților la capitalurile proprii. Venitul este recunoscut atunci când există probabilitatea ca Băncii să îi revină în viitor anumite beneficii economice și când aceste beneficii pot fi evaluate în mod fiabil.

Veniturile includ doar intrările brute de beneficii economice primite sau de primit de către Banca în nume propriu. Sumele colectate în numele unor terțe părți, cum ar fi taxele de vânzare, taxele pentru bunuri și servicii, nu sunt beneficii economice generate pentru Banca și nu au drept rezultat creșteri ale capitalurilor proprii. Prin urmare, sunt excluse din venituri.

Evaluarea veniturilor

Veniturile sunt evaluate la valoarea justă a contraprestației primită sau de primit. Valoarea veniturilor rezultate dintr-o tranzacție este determinată de obicei printr-un acord dintre Banca și cumpărătorul sau utilizatorul activului.

Venitul este evaluat la valoarea justă a bunurilor sau serviciilor primite, ajustat cu orice sume transferate în numerar sau echivalente de numerar. Când valoarea justă a bunurilor sau serviciilor primite nu poate fi evaluată în mod fiabil, venitul este evaluat la valoarea justă a bunurilor sau serviciilor cedate, ajustată cu valoarea oricăror sume transferate în numerar sau echivalente de numerar.

Atunci când rezultatul unei tranzacții care implică prestarea de servicii poate fi estimat în mod fiabil, venitul asociat tranzacției trebuie să fie recunoscut în funcție de stadiul de finalizare a tranzacției la finalul perioadei de raportare. Rezultatul unei tranzacții poate fi estimat în mod fiabil atunci când sunt îndeplinite condițiile următoare: valoarea veniturilor poate fi evaluată în mod fiabil, este probabil ca beneficiile economice asociate tranzacției să fie generate pentru Banca, stadiul de finalizare a tranzacției la finalul perioadei de raportare poate fi evaluat în mod fiabil și costurile suportate pentru tranzacție și costurile de finalizare a tranzacției pot fi evaluate în mod fiabil.

Veniturile sunt recunoscute numai atunci când este probabil ca beneficiile economice aferente tranzacției să fie generate pentru Banca. Cu toate acestea, când apare o incertitudine legată de recuperabilitatea unei valori deja incluse în venituri, suma care nu poate fi colectată sau suma a cărei colectare a încetat a mai fi probabilă este recunoscută mai degrabă ca o cheltuială, decât ca o ajustare a valorii veniturilor recunoscute inițial.

Dobânzile - dobânzile sunt recunoscute utilizând metoda dobânzii efective.

Onorarii ce sunt parte integrantă a ratei efective de dobândă a unui instrument financiar:

Comisioanele de emitere primite de banca în urma creării sau achiziției unui activ financiar reprezintă o compensare pentru activități, cum ar fi evaluarea situației financiare a debitorului, evaluarea și înregistrarea garanțiilor, colateralelor și a altor contracte similare, negocierea clauzelor aferente instrumentului, elaborarea și procesarea documentelor, precum și încheierea tranzacției. Aceste comisioane contribuie la generarea unei preocupări pentru instrumentul financiar rezultat și, împreună cu cheltuielile directe aferente, sunt amânate și recunoscute ca o ajustare a ratei efective de dobândă.

Dacă este probabil ca Banca să încheie un contract pentru acordarea unui credit și angajamentul de creditare nu este inclus în aria de aplicabilitate a SIC 39, comisionul de angajament primit constituie o recompensă a eforturilor generate de achiziția unui instrument financiar. Acest comision și cheltuielile directe aferente sunt amânate și recunoscute ca o ajustare a ratei de dobândă efective. Dacă termenul

de angajament expiră fără ca împrumutul să mai fie solicitat, comisionul de angajament se recunoaște ca venit la data expirării.

Comisionul *pentru administrarea unui credit este* recunoscut ca venit pe măsura prestării serviciilor. Comisionul *de gestionare a investițiilor* este recunoscut ca venit pe măsura prestării serviciilor.

2.15. Recunoașterea cheltuielilor

Cheltuielile general-administrative se reflecta la cheltuieli în baza metodei de angajament în dependentă de stadiul finisării anumitei tranzacții.

Pentru toate instrumentele financiare măsurate la cost amortizat și instrumentele financiare purtătoare de dobânda clasificate ca disponibile pentru vânzare, cheltuiala de dobânda se înregistrează la nivelul ratei efective a dobânzii.

2.16. Capitalul

Acțiunile ordinare sunt clasificate drept capital social. Banca nu deține alte instrumente de capitaluri proprii clasificate drept capital social.

Costurile directe aferente emisiunii de acțiuni sunt recunoscute ca o deducere din capitalurile proprii, nete de beneficiile fiscale aferente.

Distribuțiile către deținătorii de acțiuni sunt debitate direct în capitalurile proprii, nete de beneficiile fiscale aferente.

Acțiunile proprii răscumpărate sunt recunoscute ca acțiuni de trezorerie și prezentate ca o deducere din capitalurile proprii. Când acțiunile de trezorerie sunt vândute sau remise ulterior, suma

primită este recunoscută ca o creștere a capitalurilor proprii. Banca nu recunoaște câștiguri sau pierderi

din cumpărarea, vânzarea, emisiunea sau anularea acțiunilor proprii.

În scopul creierii unei surse de acoperire a eventualelor riscuri bancare aferente diferențelor dintre mărimea calculată dar neformată a reducerilor pentru pierderi la active și angajamente condiționale conform reglementărilor prudentiale ale BNM și mărimea calculată și formată a deprecierei activelor și provizioanelor pentru pierderi la angajamente condiționale conform SIRF **la închiderea exercițiului financiar pentru anul de gestiune se înregistrează formarea rezervelor generale.**

Mărimea rezervelor generale pentru acoperirea riscurilor bancare constituie diferența dintre mărimea calculată dar neformată a reducerilor pentru pierderi la active și angajamente condiționale conform reglementărilor prudentiale și mărimea bilanțieră a deprecierei activelor și provizioanelor pentru pierderi la angajamente condiționale formate conform SIRF.

Rezervele generale pentru riscuri bancare se constituie la sfârșitul anului de gestiune (la situația

din 31 decembrie) din profitul nedistribuit al Băncii până la achitarea impozitelor și a altor plăți obligatorii.

În cazul în care profitul nedistribuit al Băncii nu este suficient pentru crearea rezervelor generale pentru acoperirea eventualelor riscuri bancare, mărimea neformată a rezervelor se înregistrează în evidența extrabilanțieră, ulterior aceasta fiind modificată urmare, inclusiv a modificării profitului și a mărimii efective a diferenței respective;

În cazul în care profitul nedistribuit al Băncii este insuficient pentru formarea nivelului necesar al rezervelor pentru riscurile bancare, deficitul se consideră ca mărime incompletă a reducerilor pentru pierderi la active/angajamente condiționale care diminuează capitalul de gradul I, fiind dezvoltat în Notele la situațiile financiare.

În cazul creșterii diferenței dintre mărimea calculată dar neformată a reducerilor pentru pierderi la active și angajamente condiționale conform reglementărilor prudentiale și mărimea calculată și formată a deprecierei activelor și provizioanelor pentru pierderi la angajamente condiționale conform SIRF, rezervele generale formate vor fi majorate, aceasta fiind înregistrată pe aceleași conturi de profit nedistribuit din care au fost formate rezervele respective.

În cazul diminuării diferenței dintre mărimea calculată dar neformată a reducerilor pentru pierderi la active și angajamente condiționale conform reglementărilor prudentiale și mărimea calculată și formată a deprecierei activelor și provizioanelor pentru pierderi la angajamente condiționale conform SIRF,

rezervele generale formate vor fi micșorate, aceasta fiind înregistrată pe aceleași conturi de profit nedistribuit din care au fost formate rezervele respective.

2.17. Impozitul pe venit

Datoriile privind impozitul amânat sunt reprezentate de valorile impozitului pe profit, plătibile în perioadele contabile viitoare cu privire la diferențele temporare impozabile.

Banca achită, nu mai târziu de 31 martie, 30 iunie, 30 septembrie și 31 decembrie ale anului fiscal 2013, sume egale cu $\frac{1}{4}$ din suma impozitului calculată din venitul impozabil calculat pentru anul 2012 prin aplicarea cotei stabilite la art. 15 Cod Fiscal.

Creanțele privind impozitul amânat sunt reprezentate de valorile impozitului pe profit, recuperabile în perioadele contabile viitoare, cu privire la: diferențele temporare deductibile, reportarea pierderilor fiscale neutilizate, reportarea creditelor fiscale neutilizate.

Diferențele temporare sunt acele diferențe apărute între valoarea contabilă a unui activ sau a unei datorii și valoarea contabilă înscrisă în situația poziției financiare. Diferențele temporare pot îmbrăca forma fie a unor:

a) *diferențe temporare impozabile*, care sunt acele diferențe temporare ce vor avea drept rezultat valori impozabile la determinarea profitului impozabil (sau a pierderii fiscale) al(a) perioadelor viitoare, atunci când valoarea contabilă a activului sau a datoriei este recuperată sau decontată; fie

b) *diferențe temporare deductibile*, care sunt acele diferențe temporare ce vor avea drept rezultat valori deductibile la determinarea profitului impozabil (sau a pierderii fiscale) al(a) perioadelor viitoare, atunci când valoarea contabilă a activului sau a datoriei este recuperată sau decontată.

Impozitul curent al perioadei curente și al perioadelor anterioare se recunoaște ca datorie în limita sumei neplătite. Dacă suma deja plătită cu privire la perioada curentă și cele precedente depășește suma datorată pentru perioadele respective, surplusul se recunoaște drept creanță.

Beneficiul aferent unei pierderi fiscale care poate fi transferată într-o perioadă anterioară pentru a recupera impozitul curent al unei perioade anterioare se recunoaște drept creanță.

O datorie privind impozitul amânat se recunoaște pentru toate diferențele temporare impozabile.

O creanță privind impozitul amânat se recunoaște pentru toate diferențele temporare deductibile în măsura în care este probabil să fie disponibil un profit impozabil față de care să poată fi utilizată diferența temporară deductibilă.

O creanță privind impozitul amânat se recunoaște pentru reportarea pierderilor și a creditelor fiscale neutilizate în limita probabilității că va exista profit impozabil viitor față de care pot fi utilizate pierderile și creditele fiscale neutilizate. Când banca are experiența unor pierderi recente, aceasta recunoaște o creanță privind impozitul amânat rezultată din pierderile sau creditele fiscale neutilizate doar dacă Banca dispune de suficiente diferențe temporare impozabile sau dacă există alte dovezi concludente că va exista suficient profit impozabil căruia să îi fie imputate pierderile sau creditele fiscale neutilizate de Banca.

Impozitul curent și cel amânat se recunoaște ca un venit sau ca o cheltuială și incluse în profitul sau pierderea perioadei.

Impozitul curent și impozitul amânat vor fi recunoscute în afara profitului sau pierderii dacă impozitul are legătură cu elemente care sunt recunoscute în aceeași perioadă sau într-o perioadă diferită, în afara profitului sau pierderii.

Cheltuielile cu (veniturile din) impozitul aferent profitului sau pierderii rezultat(e) din activitățile curente sunt prezentate în situația rezultatului global.

2.18. Garanții bancare și acreditive

Contractele de garanții financiare pot lua diferite forme legale, cum ar fi o garanție și unele tipuri de acreditive.

Un contract de garanție financiară este un contract care impune Bancii să efectueze plăți specificate pentru o pierdere suportată din cauză că un anumit debitor nu a putut să efectueze o plată conform termenilor inițiali sau modificați ai unui instrument de datorie.

Contractele de garanții financiare se contabilizează la valoarea recunoscută inițial (valoarea sa justă plus costurile tranzacției care pot fi atribuite direct emiterii activului financiar/datoriei financiare) minus, acolo unde este cazul, amortizarea cumulată recunoscută în conformitate cu SIC 18.

Garanțiile emise se iau la evidență la extrabilanț.

În cazul în care Banca efectuează plata parțială sau totală în baza garanției bancare potrivit condițiilor contractului de credit sau acordului de garanție, suma efectiv plătită se va transforma în credit restant.

3. Dispoziții finale

3.1. Prezenta Politică intră în vigoare la data aprobării de Consiliul Băncii.

3.2. Lista de evidență a DNI:

	Numele, prenumele	Funcția / Denumirea subdiviziunii	Data	Semnătura
A	1	2	4	5
Persoana care a gestionat elaborarea /actualizarea documentului	Nadejda Cuharschi	Directorul Departamentului gestiune financiară și metodologia bancară	19.12.2012	
Persoana responsabilă de actualizare	Magu Maria	Șef al Direcției metodologie și dări de seamă	19.12.2012	